

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **V. N.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2018, č. j. OAM-338/LE-VL18-VL18-PS-2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 1. 2019, č. j. 19 A 54/2018 - 31,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti v částce **3 400 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl dne 19. 11. 2018 kontrolován hlídkou Policie ČR. Nejdříve se vydával za svého bratra, který je občanem Maďarska, po odhalení jeho pravé identity bylo zjištěno, že žalobci bylo rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 18. 3. 2018, uloženo správní vyhoštění a byl zařazen do evidence nežádoucích osob do dne 23. 4. 2019. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, ze dne 20. 11. 2018 byl žalobce zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem realizace správního vyhoštění. Dne 27. 11. 2018 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany.

[2] Rozhodnutím ze dne 30. 11. 2018, č. j. OAM-338/LE-VL18-VL18-PS-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o

azyly, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azyly), zajistil žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azyly byla doba trvání zajištění stanovena do 15. 3. 2019. Na základě skutečností zjištěných ve správním řízení, které se týkají žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR a schengenského prostoru, se lze dle žalovaného oprávněně domnívat, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Jeho propuštěním ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azyly by nebylo účinné.

[3] Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 21. 1. 2019, č. j. 19 A 54/2018 - 31 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí. Po shrnutí skutkových okolností vyplývajících ze správního spisu neshledal argumentaci žalobce důvodnou. K námitce nezohlednění rodinného života žalobce na území ČR (ve vztahu k přítelkyni) konstatoval, že žalobce nikdy neuváděl, že by v České republice vedl rodinný život s přítelkyní. Naopak zmínil, že na území České republiky nemá žádnou rodinu kromě bratra M., o kterém nic neví, manželku a děti má na Ukrajině, jiné příbuzné ani jiné vazby na území České republiky nemá. Žádost o azyl odůvodnil tvrzením, že by chtěl v České republice legálně pracovat, líbí se mu tady, o rodinných vazbách v České republice nehovořil. Za tohoto stavu je žalobní námitka, že žalovaný nezvažoval míru zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, nedůvodná, neboť žalobce rodinný život v České republice nikdy nebudoval. Namítanou vadou nepřezkoumatelnosti žalobou napadené rozhodnutí postiženo není.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou opírá o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel tvrdí, že již před policejním orgánem uvedl, že se na území České republiky nachází jeho přítelkyně, čímž dal jasně najevo, že je pro něj soukromý a rodinný život vedený na území České republiky významný. Samotná existence partnerského vztahu představuje jinou kategorii vazeb na území státu než u cizinců bez jakýchkoliv osobních závazků.

[6] Krajský soud se dle stěžovatele zcela nepřipustně pokusil sám vyhodnotit přípustnost či nepřipustnost zásahu do stěžovatelova rodinného a soukromého života, resp. samotnou existenci takového soukromého a rodinného života, čímž dal najevo, že obdobná úvaha měla být obsažena již v napadeném rozhodnutí. Soudu však nepřísluší napravovat pochybení správního orgánu.

[7] Žalovaný se ztotožnil s napadeným rozsudkem a odkázal na vyjádření k žalobě. Krajský soud napadené rozhodnutí nijak nenapravoval, ale na základě spisového materiálu dovodil, že stěžovatel o rodinných vazbách na území České republiky nehovořil. Nadto stát nemá všeobecnou povinnost respektovat volbu párů ohledně země pobytu rodiny a povolovat sloučení rodin na svém území. Pokud stěžovatel hodlá vést svůj soukromý a

pokračování

rodinný život na území České republiky, měl by k tomu využít standardní instituty a respektovat pravidla pro pobyt cizinců.

III. Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Jediná kasační (jakož i žalobní) námitka stěžovatele spočívá v tom, že se žalovaný nevypořádal s přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života s ohledem na skutečnost, že stěžovatel má v České republice přítelkyni. Podle Nejvyššího správního soudu dospěl krajský soud ke zcela správnému závěru, že s ohledem na skutečnosti vyplývající ze spisu nebyl žalovaný povinen výslovně se zabývat přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[11] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel podal žádost o azyl, protože by chtěl v České republice pracovat, v jeho zemi není možné si vydělat, má dvě děti a musí je živit. Uvedl také, že na Ukrajině je válka, všichni jsou povoláváni do armády a on se toho nechce účastnit. Dále pak při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany na dotaz odpověděl, že nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění, protože potřeboval pracovat, má malé děti a chtěl vydělat peníze, aby uživil rodinu. Chtěl by tady zůstat, jelikož se mu zde líbí a chce oficiálně pracovat. Na Ukrajině má manželku, dceru, rodiče a dva bratry, druhá dcera žije v Moldávii. Žádné další skutečnosti, které by měl správní orgán zohlednit, k výslovnému dotazu uvést nechtěl. Za této situace krajský soud správně dovodil, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, když žalovaný výslovně nezvažoval míru zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[12] Je sice pravdou, že poté, co byl stěžovatel zadržen a vyslýchán v řízení o zajištění podle zákona o pobytu cizinců, zmínil, že nevycestoval, neboť se mu zde líbí a má tady přítelkyni. Krajský soud se proto dopustil nepřesnosti, když v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že „žalobce nikdy neuváděl, že by v České republice vedl rodinný život s přítelkyní“, nicméně ta nemůže mít jakýkoliv vliv na správnost nosných důvodů rozhodnutí (tedy že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro absenci úvahy o míře zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele). Stěžovatel zmínil pouze jednu, že zde má přítelkyni. Při všech dalších vyjádřeních a pohovorech však již vůbec netvrdil, že zde vede rodinný život s přítelkyní a že by to snad měla být překážka bránící mu opustit území České republiky. Naopak tvrdil, že zde žádné vazby nemá a že nejsou další skutečnosti, které by měly správní orgány zohlednit (kromě toho, že zde chce žít a pracovat, aby mohl živit děti). Při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu jako důvod, proč neopustil území České republiky poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění, uvedl jen potřebu pracovat a vydělávat peníze, o své přítelkyni se již vůbec nezmiňoval, nota bene jako důvodu, který by bránil jeho zajištění po dobu rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu. Nelze se tedy ztotožnit s nynějším tvrzením stěžovatele, že dal najevo, že je pro něj rodinný život s přítelkyní významný. Právě naopak. Z jeho vyjádření vyplývalo, že

důležité je pro něj pouze vydělávat zde peníze. Proto žalovaný nepochybil, když zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele v napadeném rozhodnutí výslovně nehodnotil.

[13] Byť judikatura Nejvyššího správního soudu za jistých podmínek připouští možnost posuzování zásahu do soukromého a rodinného života i v řízení o zajištění podle zákona o azylu, v žádném případě nevyžaduje, aby takové posouzení bylo vždy explicitně vyjádřeno v každém rozhodnutí o zajištění. Není povinností správních orgánů se vždy výslovně vyjadřovat k možné otázce zásahu do rodinného života bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti a reálnost zásahu do těchto práv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 9 Azs 326/2017 - 30).

[14] Nejvyšší správní soud podotýká, že zajištění je z povahy věci vždy zásahem do soukromého a rodinného života cizince, neboť jej omezuje na osobní svobodě a znemožňuje mu realizovat jakýkoliv rodinný a sociální život mimo zařízení pro zajištění cizinců. Nicméně se jedná o opatření dočasného a preventivního charakteru. Přiměřenost tohoto opatření je zajištěna stanovením podmínek, za nichž může být použito. Zajistit cizince lze pouze ze zákonem stanovených důvodů a pokud je to nezbytné – tedy pokud není možné využít mírnějších opatření. Při dodržení těchto podmínek lze zásadně předpokládat, že zajištění cizince je přiměřené sledovanému cíli. Jinými slovy úvahu o přiměřenosti zajištění učinil již zákonodárce při stanovení zákonných předpokladů pro zajištění. Ani jednu z těchto podmínek pak stěžovatel žádným způsobem nezpochybňuje a nečinil tak ani v žalobě.

[15] Jak přitom vyplývá z ustálené judikatury správních soudů, soukromé a rodinné poměry mají správní orgány zohledňovat zejména při posuzování možnosti uložit mírnější opatření (srov. např. rozsudek ze dne 13. 2. 2019, č. j. 1 Azs 408/2018 - 31, který odkazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38). Povinnost výslovně zvažovat, zda dočasné zajištění cizince nezasáhne nepřiměřeně do jeho soukromého a rodinného života nad rámec posuzování zákonných podmínek pro zajištění (důvodnost a nezbytnost) lze po správním orgánu vynucovat pouze v situaci, kdy by tomu nasvědčovaly zvláštní skutkové okolnosti, které ve správním řízení vyšly najevo. U stěžovatele však s ohledem na shora uvedené žádné takové okolnosti z ničeho nevyplývaly.

[16] Krajský soud nijak nenahrazoval úvahy, které by podle stěžovatele měly být obsaženy v napadeném rozhodnutí. Pouze reagoval na námitku stěžovatele, podle které měl být zohledněn jeho rodinný život s přítelkyní, jehož intenzitu však soud vzhledem ke skutkovým okolnostem případu neshledal jako relevantní. S tím se Nejvyšší správní soud ztotožnil, jak bylo uvedeno výše.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

pokračování

[19] Ustanovenému advokátovi Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za zastupování, náhradu hotových výdajů a náhradu za promeškaný čas dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, spočívající v podání a doplnění kasační stížnosti; paušální náhradu hotových výdajů 300 Kč. Celkem tedy byla výrokem III. tohoto rozsudku přiznána částka 3 400 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. dubna 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu